

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL II.

Překladatel.

"Slyšela jsem o události, která se zde stala dnešního večera!" pferušla Elvira směr, v který rozmluvala opět zabobovala. "Byla cesta vzduchem barona Henniga pouhou nahodilostí?"

Georgův obličej nabyl zase barvy: nechtěl lhat. Byla pomstou titěrnou žilnic, jak musel přiznat, neboť podle jeho názoru byla vlastně zaslouženou.

"Dovolte mi tuto otázku," řekl, "všimla jste si, slečno, jak se baron vetřel do oprávněnosti, jež v onom případě vlastně byla mou?"

Poslední slova, pronesená zvláštním důrazem, přesvědčila Elviru, že znal účel pozornosti, kterou jí Henning prokazoval; a když z toho nyní soudila, že Georg zajisté měl pocit stejnorodé s oněmi, jež před chvílí sama zakoušela, jala se již domnívat, že... Ale v tom se klamala.

A bylo právě vhod, že náhote tanec přestal, a že se hosté hrnuli do stanů a do salonu, zatím co obě rezervní dívky se sudy byla proměňována v jídelní stůl.

Po hodině šumělo a hučelo kol podlého stolu samou rozmluvou, vínem a zpěvem. Těžší jídla byla již odnesena: přinášel se nyní dessert a bowle.

Kapitán Broscher, který byl pln strachu, že bude němý ve chvíli, ke které slavnost pomalu se chýlíla, měl samé řeči, plynoucí jak voda. Poutivce Broscher byl zároveň ve víru velké a silné inspirace, která na účinkovala tou měrou, že velmi často propašoval poloprošetpané slovo ke své soudečce, slečně Elvirě, a to všech těchto jadrných zvědovalostí dobrohody vytvořilo se konečně úplně vyznání lásky, které Georg, stoje v zadu, úplně vyslechl, a po té sdělil vojenskému kapitánovi, jež se ráč sčastalí neviněno smíchu na útraty starého a znamenitého, nyní však zamilovaného námotníka.

Když společnost konečně opouštěla zábavu u stolu, nastal baby-lonský zmatek.

Vzniklo prudké pobíhání, vrážená a pokřikování z činu.

Služebnictvo vyhalo semtam, chtějí všude vyhovět... Zidle, láhve a sklenice byly přeskakovány, zde voláno po pláštích, tam po deštníku... zde byl čip dámského šawlku zachycen nohou židle, na které seděl starý pan a díval, kdežto tam zase jiný shraboval vysypávaný obsah své tabatěrky... zde spadl s paluby kloubek, tam zase kapesník... zde zase podal-li se stávkovi zachtit několik povytřelých duší, které mu pomohly vyjit "velkoobchodní" připítek... a nad vším praskaly zátky ze šampaňských lahví na rozloučenou... šampaňské šumělo, byly ždánny doutníky, a hostitel stál u spouštěho misku, přijímaje celý proud pozdravů a horlivě volaje: "Poněžij služebník, milé dámy, poněžij služebník!"

Člun za člunem odřázel od lodí. A když celá četa člunů opouštěla zářící loď, kam se však pohledy všech zvoza vrátila, byla vyplašena z děl salva, rakety vypuštěné do vzduchu a zavazlé veselý sbor pánů, kteří se rozhodli, že přenocují prostě tu noc na Skandinávii.

XII.

Asi kol 11. hodiny nazejtří dopoledne, právě když vojenský kapitán usedal se svou rodinou ke kávě, byl ohlášen korouhevním lodník Stormbom.

"Rekněte tomu poutivci, aby okamžitě sem vešel," odpověděl vojenský kapitán.

Stormbom se objevil, avšak nikoliv se svou usměvavou tvář, jak obyčejně... Uklonil se hluboce dává a ještě hlouběji svému bývalému pánovi, a když byl přijal čestné a upřímné díky za správné provedení svého úkolu předěšlého večera, podal vojenskému kapitánovi psaní.

"Co tohle znamená... Nu, posad se, starý příteli... Psaní je od Georga — proč pak nepřijel sám?"

"Odejel," odvětil Stormbom, "odejel, pane kapitáne, jako kdyby ho byl pronásledoval nějaký nepřítel!"

"Eh, to je žert!"

"Nikoliv, holá pravda, čistá pravda — sám jsem ho před třemi hodinami doprovázel na palubu."

"Nu, toto zvláštní!" Vojenský kapitán rozveřel psaní a četl: "Již několik dnů jsem rozvažoval, neměl-li bych vykonat cestu

domů k otci, bych mu pověděl o svém štěstí a zároveň vyzvedl malý kapitál, který pro mne uschoval. Bylo vlastně mou povinností, zmínit se o tom dříve Vám, pane kapitáne, ale nečinil jsem tak, a také jsem na to nevzpomněl, avšak bylo to zkrátka mým úmyslem, poněvadž jsem se teprv nyní rozhodl, když jsem se v noci procházel po Hamngaton a u Bommu spatřil loď úskálního pobřeží, jež zrovna dnešního dopoledne odjíždí.

Nechtěl jsem tak časně Vás vyrušovat, pane kapitáne, a proto prosím, obraťte mne přísně posuzovat proto, že bez rozloučení odjíždím. Za týden se vrátím.

Stormbom dostal zatím instrukce vzhledem na briggu, a nebudou-li tak šťasten, abych při svém návratu našel Vás, pane kapitáne, zde, pak prosím Vás, račte přijít ode mne výraz hluboké úcty a vděčnosti, s nímž mám čest se poroučet Vám

zcela oddaný Georg Letsler.

Dovolují si vyjádřit hlubokou poklonu slečněm.

"Ztratit ten hoch rozum!" zvolal vojenský kapitán, když byl delší chvíli pohližel upřeně na toto psaní, prozrazující velkou roztržitost. "Vždyť tohle nemá smyslu!"

Pohlédl na Stormboma.

S těžce vydobytou lhostejností vzala Elvira do ruky psaní, které otce odložil na stůl, a prohlížejíc obsah, nemohla se ubránit tomu, aby nenechala na svém obličej střídati se ruměnci s bledostí.

Stařík Stormbom vrtil hlavou. "Pochybují, že by to bylo v pořádku, pane kapitáne!"

"Pověz mi tedy všechno!"

"To se řekne několika slovy, pane kapitáne! Viděl jsem mladého kapitána opouštěti loď za malou chvíli po té, když čluny odrazily. Co se s ním k času děje, pomyslil jsem si, že ke mně neopomenu si ani slova! Avšak nechal jsem ho, měl jsem trochu práce s těmi veselými kumpány, kteří tam ještě zůstali — a bych mluvil pravdu, potřeboval jsem sám trochu si zdřímnout, než se vydám na pevninu. K šesté hodině odjel jsem na břeh a divil jsem se, jak když jsem při svém návratu otázkou byl matkou, zůstal-li ještě u kapitán na lodi. 'Neříkám?' ptám se já. Opustil Skandinávii jistě už před třemi nebo čtyřmi hodinami. Nu, a než jsme tu záležitost rozhodli, zaklepano na dvě předěšlá, až jsem myslil, že budou vyraženy, což se také vlastně stalo, sotva jsem odstrčil závoru. Byl to můj kapitán a vypadal zrovna, jakoby se byl ztroskotat s briggu i s odvahou: byl ve tvář bled jako kus plátna. Na mou prvou otázku, kde byl, odpověděl krátce, že se procházel... na druhou: neměl-li v úmyslu jít spat, že chce si sbalit šatstvo; a na třetí: k čemu to, ohlásil, že za hodinu odjede domů. Po té zašel do svého pokojíku, napsal tam psaní, sbalil svůj cestovní vak, a když vše bylo připraveno, vyšel z pokojíku a zmínil se mně o záležitosti briggy...

Potom se rozloučil se mnou a s matkou, zavolal posluhu, čekajícího venku a dal se na cestu, aniž jsem se od něho něco dověděl... K vůli jistotě — neboť jsem dobře pozoroval, že není vše u něho v pořádku a poněvadž jsem se velmi divil tomu, že on při hostině vždy se ztratil a nevyšel ani tolik, co se všeho všudy vejde do sklenice — nuže, k vůli jistotě doprovodil jsem ho k loď, doufaje, že se konečně dovím, je-li churav, anebo jestli se mu něco přihodilo. Ale on stiskl mně pouze ruku a řekl: 'Za týden se vrátím!'

"A více neřekl ničem?" ptal se vojenský kapitán se zvědavým údivem.

"Ničem, leč že mne třikrát žádal, bych od něho pozdravoval slečnu Elviru — ale poněvadž zrovna tolikrát pozdrav zas odvolal, nemohu tento úkol provést!"

Na obličej kapitánově objevila se při tomto posledním sdělení nápadná změna.

Když nabízel Stormbomovi místo u stolu s kávou, pronesl klidně a nejším hlasem: "Totéž pravzřátné, jaké čertovské rozmary míváme v mladších letech — dostávají se takřka jako rýma a ke vředu u nejrozumnějších hochů! Domů měl být jet, pokládal jsem to takřka za ujednání, ovšem neměl odjíždět tak najednou, jakoby pozbyl rozumu. Jediné chytré při tom je snad, že asi počítal, že se nyní

lehčeji loučí s briggu než podobně." "Co se toho týče," poznamenal Stormbom, usedaje na židli a seznámuje se s tím, co bylo za stěnou, "může být docela bez starosti..."

Když stařík odešel, zavolal kapitán dceru do svého pokoje, kdež oba usedli na pohovku, nepromluvíše k sobě ani slovem.

Po obličej Elviřině rozkládala se dosud bledost. V jejím nitru bylo ztuhlost, které se stěžď dalo překonatí přijatým klidem a ona se obávala, že nepodaří se jí zachovat tuto zdánlivost, jestliže otec okamžitě připomene jméno, jehož zvuku nesměla zaslechnout, aby krev nepřilila hned do prudšího oběhu.

Její mysl byla však uklidněna hned prvými slovy kapitánovými. "Elviro, milé dítě, pověz mně upřímně, událo-li se včera něco mezi tebou a Henningem?"

"Nic zvlášť důležitého, otče!"

"A neklamali-li se příliš, není asi nic, co se týče našeho ubohého barona, obzvlášť tebe vyznamo?"

"Tak je to úplně pravda, otče! Přála bych si, aby byl méně domyšliv. A mám-li říci, co si o něm myslím, trápí se vlastně nejvíce ženám samolibost, poněvadž chápe své poblouzení, ale můžeme se nadíti — dovolil-li mně, otče, vykonat něco pro jeho majetkové poměry — že tento zármutek lehce ptekná."

Elvira mluvila tak rázně, tak rozhodně, jako kdyby jedná myšlenka štvála druhou a ona si netroufala všechny zachytit.

S výrazem údivu a tajen radostí pozoroval kapitán svou dceru. Po té poznamenal velmi laskavě: "Vyznej se mně, děvče — a budu-li toho schopen, rozhodně jeho podniknu, bych mu nahradil jeho ztracenou nadějí!"

"Mimo hrdot a pošetilost vyvolábní," pokračovala Elvira, "jest on v celku poutivý a hodný člověk, s kterým lude dívka, která ho má ráda, dosti šťastna!"

"Nepochybují!"

"Nuže, otče — vím, že nechceš nechat Vendulu bez věna. Dávno jsem si již myslila, že stařík Ignelius má na své stáří příliš mnoho starostí se správovalými Heigenasu, tím méně, že by měl k tomu dostat malý Axelholm."

Kapitán odpověděl usmívaně: "Nemysli, že Henning je ochoten položit své odmětné srdce k nohám Vendeliným. A také nemohu se vzdát statku... tvého mateřského dědictví!"

"To vím dobře, otče! Ale kdyby se tak stalo, jak pravím, mohli by novomanželé bydlet na Axelholmu a žít z jeho výdětku, až by, jestli se to vůbec stane — nastala změna. A pak z Vendelina věna, otče..."

Kapitán zavřel hlavou. Jak bylo na něm patrné, neměl přílišnou důvěru ve plán Elvirin, v němž mu odhalila tajemství, které výmlka z Vendely.

"Totéž něco jiného! A dovede-li, což já ovšem silně pochybuji, zařídí tuto záležitost tak, aby se hlásil o ruku Vendelinu místo o tvou, pak si on najde tolik neodvislosti, kterou může při svých skromných vyhládkách udržet..."

Nu, a nyní, když jsme promluvíli o tomto předěšlé, milá Elviro, chci přivést na dena pořádek činu, mnohem choulostivější otázku a prosím tebe, dceru, abys s onou upřímností, jakou si vždycky jevíla k otci, zamekla veškerý možný zmatek a dovolila mně bez přetvářky čísti v tvém srdci."

"Nuže, otče, poslouchám!" Elvira sebrala všechny síly, by se opanovala.

"Kapitán Letsler, milé dítě — Kapitán se odmlčel v polovici věty: tak byl zaražen náhlu změnou v obličej Elviřině. Tišším hlasem pokračoval: "Nedovědeš se příliš přemáhá, milé dítě!"

V očích Elviřiných zableskla se slza rozmrzelosti. "To snad není úplně pravda, otče!"

"Mezi otcem a dcerou je všecko pravda, milé dítě! Buď přesvědčena, že bych ti takto nezakoušel se své stýdlivosti, kdyby nebylo důležitou nutností pro mne poznat pravou povahu tvé náklonnosti."

"Je tato nutnost tak důležitá, otče, když osoba, které se stejnoú měrou dotýká, mohla odejstov? Nedokazuje to již, že naše rozmluva je zbytečná?"

"Díky, milé dítě, za tuto upřímnost, která odmlčí veškerou vyňbavost! Nicméně není tvůj závěr správný, neboť právě jeho odjezd činí naše objasnění nutno. Nitro Georgovo, prudké jako orkán a žhoucí jak slunce tropických krajin, nemohlo v sobě utajit silné dojmů, které již hned od počátku v něm vzbudila, a každý mohl na něm vidět, že je zamilován, zamilován jako šílený, což nejdepe dokazuje ono prokleté psaní."

Témě rákosky proběhly obličejem Elviřiným. "Nevím," zajeptala napolo, "jediná-li, otče,

chytře, vštěpuje mně tyto myšlenky — mohu být i bez toho dosti poketilou! Proč odejti?"

"Právě pro svou lásku." "Ne, ne, otče, tomu nelze uvěřiti."

"Víc snad než se domníváš. U něho jest pojem cti velmi mocný a on zajisté se domnívá, že by bylo velkou urážkou mého starého rodu, kdyby dostal k sobě nepřítelskou větev. Jedním slovem: Čest a vděčnost ho poutají... on považuje spojení to za nemožné."

"Jsem přesvědčena, že je příliš smělý a hrdý, než aby to považoval za sebe méně nevhodné! On ví, že, otče, bez předsudků, že... ne, to není tak! Možná... tuším alespoň něco jiného."

"Co chceš říci?" "Snad nějaký důvě daný síb!"

Při těch slovích přeletl výraz vážného neklidu tvář vojenského kapitána. "Bůh to nedopustí!" prohodil.

Elvira pozorovala otce pátravým pohledem. Kapitán vyhnul se nu. A zároveň uchopila dceru něžně jeho ruku.

"Odhaliť jsem ti své srdce," řekla, "tak, jak je otevřeno před Bohem — nechtěl bys nyní také ty, otče, odměnit tuto důvěru a říci mně otevřeně, že osud zákravným způsobem sám naponáhá tvému plánu, jedním slovem, že moje přítomnost na této cestě není bezúčelná!"

"Nuže dobře, milé dítě, když tedy již tušíš, že mně tento mladý muž dávno byl milý, nemám většího plánu, než abych ho mohl brzo jmenovat svým zetěm, sám Bůh naklonil vaše srdce k sobě, potvrzuje, že schvaluje mé přání."

"Aspoň se tak zdá, otče. Avšak také je možný opak. Než ještě bych se ráda mnoho od tebe dověděla... Ony věžní komůrky (těmi slovy zabočila Elvira najednou v jiný směr) jsou nějakým tajemstvím, které vyzpytovat, učinila jsem několik pošetilých pokusů. Rozhodná podobnost kapitána Letslera s podobiznou posledního majitele, kterému Heigenasu patřil před tebou, spolu s nejasnými pověstmi, které již od dětství tanou mně na mysli o té osobě, přesvědčily mne, že tvoje ústát s mladým lodním hochem neměla vzniku jediné a pouze v tom, že zachránil Fritse, ani také v pěknější oně vlastnosti, že vzal jeho vinu na sebe — nikoliv, tuším, že Georg Letsler je k nám v nějakém bližším vztahu."

Když byl vojenský kapitán několik okamžiků zachovával mlčení, pronesl posléze: "Výsledek, k němuž té přivedl tvůj ostrovit, jest správný. Ale tajemství není mé: patří Georgovu otci a syn je může pouze tušit, dospěl-li ovšem už k tomu. Nicméně musím ti říci, že v takové povaze, jakou má tento mladík, zapustila láska nejsilnější kořeny beze vůli opory a posily odjinud. Dostane-li se mu jednou skrze tebe zkončí Heigenasu, pak se bude moci vše dovědět, neboť tolik se ti mhu světit, že za jiné podmínky nemůže činiti nař nař ani on, ani některý z jeho potomků."

"Oh, otče," zvolala Elvira a všecken její dosud zadržovaný žár prozrazoval se v jejím hlase... "chápu to a jsem neobyčejně potěšena, že pouze já mohu mu usvědčit tato práva!"

"A to druhé, o čem jsi se zmínila, myslím, je patrně pouhá fantazie."

Tato slova strhla Elviru s nebe, do něhož již byla vstoupila.

"Zmínil se mi o nějaké přítelce z mládí, jejíž jméno, jak si přál, brigga dostane spolu s mým."

"To se ti asi zdálo, milé dítě!" Po opáleném obličejí starého námožního vojína rozlil se ruměncem.

"Nikoliv, otče! Nezapomněla jsem ani jméno: Kornelie!"

"Totéž podivuhodno!" pokračoval kapitán. "Nějaké dětinství, snad také pokus, aby viděl, jak přijmeme tento žert: vážně to míměno asi nebylo."

"Dejme tomu, že ano, otče!"

"Jak můžeš chtít, abych předvedl úplné šleštnství! Georg Letsler, že by se odvážil urazit svého čefa v jeho dceř! Mohu-liž si mysliti, něco po-lobného o tom, kterého jsem miloval takofka více než vlastního syna?"

"Nezapomínej, otče," řekla Elvira mírným tónem, kterýž, jsa povaze její cizí, účinkoval tím větší silou na tobo, koho chtěla přesvědčit, "nezapomínej, že prvý den žádal na mně souhlas k tomu návrhu, a musím přiznat, že se to nestalo tak, aby byla ospravedlněna má domněnka. Že mu tím proklázu zvláštní přítěž. Naopak, chtěl loď pojmenovat bezpochyby podle dceř svého čefa. Rozhodl se na tom už dávno a za takových okolností musíš, otče, uznati, že to nemože být rozhodně považováno za urážku, když on pokřtil briggu dle dvou žen."

"Totéž pravda... ale proč ne-

připomenul hned to druhé jméno a přišlo, proč je chce užít?"

"Snad nečinil tak ze studu." "Ze studu? Georg není stýdliv — vždyť jsi sama nedávno prohlásila, že ho považuješ za dosti smělého, nerozpakovav se, může-li se ucházet o tebe!"

Elvira mlčela.

"Povídám, je to choulostivý případ, který bych si přál rád pochopit... Kornelie — neslyšel jsem ho nikdy jmenovat toto jméno, a že ono není mnoho významno pro něho, dokázal mně nejednou za těch čtrnácte dnů. Prozatím nechci se ukvapit s psaním, které hodlám napsat jeho otci... je-li ti to vhod, zůstaneme zde ještě čtrnáct dnů!"

"Nikoliv, otče, od toho ustoupíme. Kdybych předpokládala jako ty, že strach před mým rodem a bohatstvím donutil ho ode mne prchnout, pak bych se nemusila červenati před sebou, kdybych tu zůstala. Ale neklam se — on jest přitahován jinou silou... Proto odjedeme odtud, čím dřív, tím líp!"

"A máme zanechat všeho... A což, kdybys toho potom litovala?"

"Nebudu — není-li dojem, jehož nabyl dosti silný, aby rozhodl nad jeho osudem, pak ani celoroční přítomnost neopoutá jeho nitro. Pro mne jest čtrnáct dnů aneb čtrnáct roků totéž: své srdce daruji jen jednou... Zkrátka, otče: bude-li kapitán Letsler při svém návratu do Švédska stejně nerozhodnut, jak se nyní býti zdá, nesmí nikdy tušiti, že si mého srdce kdy dobyl."

Když byla Elvira pronesla tato slova s jistotou, která se ostře lišila od předchozího duševního rozecování, avšak která jí jistě stála věří namáhání, než snad kapitán tušila, vstala, políbila otci ruku a vzdálila se.

Když Elvira osaměla, pukla brzo tenká kora, kterou ženská hrdot a stud rozložily po jejím opravdovně cítěni a rozvolněná krev pracovala tak neúnavně, že ona konečně vyslešená upadla v bezcitnost, v níž jí Vendela potom nalezla.

"Drahá Elviro, nevím, co se s tebou děje... ty se trápíš, svěť se mi s tím!"

"Trápím, a proč?" řekla Elvira a odstrčila hrubě soucitnou přítelkyni.

Vendela neodvázila se odpovědět, proč jí Elviřina prudkost poděšila. Ale Elvira čela s nehlubším pokořením své tajemství v nejistých pohledech Vendeliných a slíbila si svaté, že se osvobodí od obou bytostí, vyzvídatých její myšlenky, city a posunky.

Prozatím však pokusila se vložit klid do hlava a jistotu poznání: "Vidíš dobře, Vendelo, že není mně dobře. Nezmíňuj se však o tom: to brzo přejde..."

XIII.

Co vojenský kapitán a jeho dceř, každý se své strany, snažili se vyzkoumat nepochopitelnost a neobyčejnou nespojitelnost počínání Georgova, ležel tento pohodlně na lavičce v otevřeném šutě, které se plným větrem kolebala ke Grave-róm.

Georg oddychoval z hluboka a vdechovav, jak se zdálo, se vším vánkem, žencoum ho k domovu, novou silu k životu.

Silně nepřirozené napětí jeho stáje se seslabovalo a bylo zatlačováno jeho těžkijí fantasií.

Georg počítavol zvláštní klid, jaký zakoušívá, když jsme zanechali za sebou buď tajemnou skutečnost, nebo hrozný sen. Nechtěl si vzpomínat a také si skutečně nevzpomněl na vše, co předešlé noci řekl, měl však temné tušení, že prostřednictvím jeho věrného psa překazilo dopustit se v omámení pošetilosti, která by škodila jeho cti. Dobře uvědoměno, řekl a učinil snad vívem moci, od které se násilím snažil odtrhnout, víc než co čest a svědomí ospravedňovalo vzhledem k poměru, v němž se nalézal.

A nyní, když poprvé za těch čtrnácte dnů poznával vše jasně a poutivě, snažil se přesvědčiti sebe, že onen vliv byl pouhým opaněm smyslovým, jakýmsi kouzlem... Bezpochyby v téže sekundě, co jeho pohled se pohřtil do Elviřina, přijal sítě šleštností, které se za těch čtrnáct dnů vyvinulo neobyčejnou a překvapující produktivností.

Ale nyní byl Elviřin vliv překonan.

Již to, že si nemohl říci v duchu: "Shledám se s ní za několik minut, přišť hodinu, v následující okamžik!" účinkovalo blahodárně na jeho duševní klid. Říkal si místo toho: "Chvála Bohu, že mé můj strážný anděl uvedl do přítav... za několik hodin budu Fanny tak blízko, že žádná nebezpečí nevnike mezi námi!"

Pokrakování hod.

Předpíncejte na Pokrok Západu pouze \$1.00 ročně.

Jste Zlomen?

Brightovou nemocí — čpavici močovou? Odpírají vaše ledviny a játra konati svou část práce? Jste mrzut a dráždiv? Čtíte neurčitou, tlačivou bolest v zádech, když stojíte; bolest, když sedíte; bolest, když ležíte? Pak potřebujete úplného obnovení. Počnete s ledvinami a játry. Tam vězí chyba.

McLeanův balsám pro ledviny a játra

přivede barvu zpět a zažene ty bolesti. Má na ony orgány takový účinek jako olej na rezavaté kolo. Jste-li nemocen, on vás vyléčí. Kupte si láhev dnes za \$1.00 u svého lékárníka. Lék zhotovuje The DR. J. H. McLEAN MEDICINE CO., St. Louis, Mo.

NEBRASKA CYCLE CO.

Velký výprodej šicích strojů.

Právě jsme obdrželi železniční náklad WHEELER & WILSON BALL BEARING šicích strojů a nemáme místa, kam bychom je složili — proto prodáváme během tohoto týdne

100 šicích strojů.

V těchto zahrnuty jsou šicí stroje všech soustav vyráběných a to za ceny, v Omaze dosud nebyvalé. Zamýšlíte-li si koupiti šicí stroj, neopomeňte nás navštívit.

Bademe provádět zaražené moderní "drop head" šicí stroje pouze za...	\$15.00	1000 šicích roje pouze...	\$3.00
"Box top" šicí stroje z druhé ruky, jež dle domněnky našeho býlí díve, lačné po \$15, budou státi tento týden...	\$5.00	Třicet tří šicích šicích strojů, jež jsou dokonalé a které budou konati důlouhou službu. Opakujte si, jaké, umíte-li jež na starý spolek, a budete mít se za dobrý šicí stroj. Jeden...	\$2.00

Pronajímáme šicí stroje za 75 ctů. na týden. Opravujeme a prodáváme jednotlivé části ku každému šicímú stroji vyráběnému. Vyučujeme zdarma šiti na stroji každý čtvrtěk a sobotu.

NEBRASKA CYCLE CO.,

Geo. Mickel, řídící.
Telefon 1662. Roh 15. a Harney ul., Council Bluffs, Iowa. 612 sev. 24 ul. South Omaha, Neb.

STORZ BREWING COMPANY

— VYRÁBÍ —

v sudech i lahvích a po celém západě rezesytá vřtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupní firma: L. Kirscht Sr., Frick erbtež.
Tel. 544. 1001 Farna. ul., Omaha.

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vari nejlepší druh ležáku Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích. Vyrovná se každému a žádné ho nepředejí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecnost. NAŠE ODMĚNA. Stále se zřetlivěji obchod.

Dopisy se ochotně vřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

→ Vřizí a lahvuji výborné pivo. ←

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, obliží si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlivé se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čistě vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nežádavá. Není to laciné pivo v nížádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

SOUTH OMAHA BREWING CO., Vřizí a lahvuji výborné pivo. SOUTH OMAHA, NEB.

Předplat' se na Pokrok Západu, \$1 ročně